

Any II

15 cèntims

Núm. 33

LA TUIES

Joan
24

— Deus gastar molt en coloret, ¿tu?
— Això va a dies: segons les visites.

LA RETAGUARDIA

DIARIO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS

ISALE HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía y rapidez en los encargos

RUFASTA ES EL REY DEL CHISTE Y NO TIENE PARA ALPISTE

Ya lo ven ustedes bien claramente con aquella claridad clarividente que demuestra a las claras que a servidor no le empeta nadie la baza. Nadie es profeta en su patria. Ahora resulta que en Madrid van a hacer una comedia de astracán que se titula «La tragedia del ex-preso». ¿Y no enciertan lo que es? Pues una serie de trifulcas que le pasan a un ex-preso al salir de la cárcel. Si lo hubiera escrito menda me hubieran silbado el día del estreno más que si fuera de Ballet, me hubiesen llamado mal hermano, paluso y quién sabe cuántas cosas más. La injusticia del mundo, ya os lo diré.

A ver si Muñoz Prima y compañía saben hacer chistes como este: ¿En qué se diferencia un encaje de Valenciennes de la «Granja Royal»? En la Puerta del Sol a lo más se les ocurriría aquello tan viejo del chan-

tilly. Pues, no, señores, no, nada de esto. Ya verán, porque este chiste es de los que se hacen por regla conjunta bilingüe. ¿Eh, que me ha salido bien? Miren: Un encaje de Valenciennes, es una labor. Labor, en catalán, es tasca. Tasca, en madrileño, es taberna mala. Una taberna buena, es un bar. Y ya tienen ustedes porque un encaje de Valenciennes se diferencia de la «Granja Royal». Esperen, que ahora se me ocurre otro. ¿En qué se parece una taberna a Romanones? En que una taberna, tasca, y Romanones, ¡t'has caído del burro, pollo!

Desengáñense, que para estas cosas, no hay como Rosselló, el del «Monitor». A propósito: ¿en qué se parece el «Monitor» a las pastillas para la tos? En que hay Brea (Fernández). ¿Saben quién es la gente más aduladora? Los biblioteca-

rios, que hasta a los libros les pasan la mano por el lomo. ¿Una chica guapa y un jipijapa, en qué se parecen? En que este es paja, y aquella es pa-jo... robarla.

Me parece que no les quedará duda que para estas cosas soy mejor que el sándalo para curar tropiezos. A ver si les gusta este: ¿cuál es el animal más mal educado? El puerco, que después de muerto sirve para hacer botifarra. ¿Y el que más se parece a las niñas de quince años? El asno, que se desvive por la paja.

¿Cuál es la gente que más miente? Los que van a tomar café, que le dan una moneda de plata al camarero y le dicen: ¡Cobre!

Si os vaga, decidme qué tal andáis de puros con lo del viaje regio y mandadme alguno de escaducero, porque no tengo pafias. Expresiones a Estrabaus, el reporter polifacético, y a la Serós, cada día más cachonda.

RUFASTA

□ □ □

Noticias de todo arreo

Estreno

Ayer mañana contrajeron matrimonial enlace la encantadora señorita doña Lina Juda y el distinguido deportista y viajante de berbiquis, don Castor Nado.

Peloteros y Peloteras

que quiere decir futbolistas de ambos sexos

Seréis unos sudados y unos maneflas si no compráis

El libro del futbolista

por I. CORBINOS

en donde se describen con equidad y aseo todas las condiciones requeridas para llegar a ser maestro en Gay saber del arte de jugar con las pelotas.

DICCIONARIO ANTIESPASMÓDICO, DEMÓCRATA REFRIGERANTE DE LA MARCA DEL HAM.

(No confundirlo con las imitaciones, que son más malas y no hacen gracia)

APABULLADO. Estado en que quedó Melquiades cuando recibió la famosa respuesta.

BERROQUEÑA (Piedra). Mineral de que está compuesto el cráneo de muchas personalidades.

CAMELIA. Está visible en casa de la señora Dolores, de doce de la noche en adelante, al módico precio de quince pesetas y la voluntad, que algunos la tienen muy grande.

DANCING. Jaula de locos con música y vino malo.

ESTRECHEZ. Estado en que

vivimos la mayoría de los que trabajamos honradamente.

FATALIDAD. Sino de don Juan Pico y Puente.

GENEROSO. Nombre que se da al vino bueno, porque nada más es generoso para los que tienen mucho dinero sobrante.

HABANO. Tabaco de contrabando que acostumbra ser bastante peor que el de la Tabacalera.

IDEALISMO. Hacer política con vistas a un negocio sucio o a un empleo de plantilla.

JABÓN. Se da en abundancia cuando se necesita un favor de alguien.

KU-KLUX-KLAN. Sociedad americana dedicada al cultivo del camelo.

LECHUGA. Ensalada fresca como Romanones y comparsas.

MERCURIO. Dios de los negocios, en la mitología griega. Recuerdo de una aventura en los corridos de hoy en día.

NIÑA. Muñeca de carne que hay en ciertas casas para que los hombres jueguen con ella a hecho.

OPTIMISMO. Lo que pierde siempre a los españoles.

PATOCADA. Declaración de un hombre público.

QUINTO. Hombres sin malicia y, por tanto, buena per-

sona. Por eso se dice que «no hay quinto malo».

ROMPEOLAS. Sitio a propósito para llevar a la novia, so pretexto de merendar y merendártela a ella.

SUECO. Nacionalidad que adoptan los amigos cuando les reclamas una deuda.

TENTE EN PIE. Para Bonnet, el de el Brusí, tres platos, postres, pan y vino.

UNTAR. Precaución precisa si quieres que te despachen deprisa en alguna oficina.

VARIABLE. Carácter de Don Antonio Maura y Montaner.

ZAMORA. Capital española, célebre por llevar el nombre del ilustre futbolista Ricardo.



Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 20. 1.º - Tel. 4650 A.

SURT ELS DIJOUS



El descans ben entès

Els èxits d'arcova de la gentil i vicioseta L...r.t. M.nd.z són ja famosos en els anals de la bona vida barcelonina. Perquè la L...r.t. M.nd.z és una de les poques meuques europees que tenim a la Ciutat Comtal. Parla el francès — que no és lo mateix que fer-lo —, entén d'art, de música, i posa en tots els seus actes un segell inesborrable de distinció aristocràtica.

Ara, la L...r.t. es fa pintar un retrat per un afamat artista. No cal dir que tractant-se d'una cortisana, el retrat és un desnú, mes no un desnú aegut, com aquelles *majas de Goya* que tenen a les habitacions dels hotels amoblats i a les cases de meuques de luxe, sinó un desnú dret.

— I ara! — li digué l'altre dia una amiga seva al sapiguer que la L...r.t. es posava dreta davant del pintor —. Per què et fas retratar així?

— Per reposar — respongué la M.nd.z. Estic cansada d'estar aeguda tot el dia.

L'amable dependenta

Es un establiment de la Rambla de Catalunya

on venen articles per home — no vull dir impermeables petits, eh? — hi ha una noia, encarregada de la secció de guanteria, que és de lo més amable i simpàtic que circula per aquesta nandulardesca Barcelona.

Dijous passat, un *gentleman* de la ciutat comtal entrà a comprar-se uns guants. Se n'emprovà un parell, li anaven bé, els pagà i s'acomiadà, molt satisfet de la compra.

— No necessita res més de mi? — preguntà la dependenta.

— Senyoreta — digué el *gentleman* amb malícia —, dir si jo necessito res més de vostè és molt dir...

Mes la dependenta, que a l'hora de fer negoci no està per al·lusions picaresques, no es donà per al·ludida, i seguí dient en el mateix to:

— Si acàs vol quelcom més, ja sap que només té que manar...

— Manar, eh? — digué el client —. I remanar!

La declaració amorosa

L'escena passa al Turó Park. Dues noietes, un xic separades de les respectives famílies que estan contemplant les muntanyes russes, es contenen les seves amoretes.

— Sí, Pepeta, sí! Jo no m'ho hauria pensat mai. Un xicot que a penes m'havia adreçat la paraula...

— Et devia sorprendre molt...

— Mira si em va sorprendre que quan se'm va declarar vaig caure d'esquena...

— I ell?

— Oh! Ell... Es veu que també es va emocionar: em va caure al damunt.

L'espectador avorrit

En un teatre del Paral·lel representaven l'altra nit una obra capaç, per lo avorrida, de transformar tota la sala en un immens viver d'ostres humanes.

Un espectador, no obstant, feia una excepció a la regla. A cada escena que la claque picava, ell esclatava en uns aplaudiments sonors que ressonaven en tot el teatre.

El seu veí de butaca, al principi, no en va fer cas, però després se li va ocórrer preguntar-li:

— Dispensi: que li agrada molt aquesta obra?

— No gens! — contestà el que donava tan inequívocues proves d'aquiescència a lo que es feia a l'escenari.

— I doncs, perquè aplaudeix?

— Home... una cosa o altra tinc de fer per no adormir-me!...

La justa comparació

En R.b.lt., conegut per les seves aficions hípiques, va entrar l'altra nit a l'«Edén», i després d'haver convidat a sopar a dues xicotetes amigues, els hi proposà anar tots tres a fer un xic de grimegia al «Xalet».

— Com? — digué una d'elles. — Tu sol amb nosaltres dues? I com ho faràs?

— Molt senzill. Quan guio, bé porto dues eugues amb una mateixa tralla...

L'HORTOLÀ DE SANT BOI



La calderilla estrangera

FA alguns dies que un metge del districte quint, nandulandesc com ell sol, fou cridat precipitadament a una casa del carrer de Sant Olaguer.

— I doncs, qui es troba malament? — preguntà el galeno.

— El nen! El nen! — digué una dona desesperada.

— Què té?

— S'ha engolit una peça de deu cèntims.

— Caram! — digué el metge —. Que sap si eren estrangers?

— Ai, ai, no! Per què?

— Ah! Perquè si són estrangers ho tenim molt malament. No veu que costen tant de passar?

ARK HETA

Les coses supèrflues

DARRERAMENT, una dama molt encopetada de la nostra bona societat mostrava a uns amics les habitacions de la seva filla gran, que acabava de maridar-se.

— Al quarto de bany, els invitats repararen en un objecte de porcellana, en forma de guitarra sense mànec, que provocà un unànim i maliciós somriure.

La bona senyora ho reparà.

— Oh! — digué —. No es pensin, eh? L'hem posat perquè ara és moda, però no el gastem...

TIT HELLA



— I per què no vols que et faci la corbata?
 — Perquè quan tu me la desseguida em fa un bulto tot estrany.



UN FOLLETÍ INTERESSANT

— ...«y al llegar en este momento, permítanos el lector que corran... in velo». Quina llàstima. Ara que ja se li veia la punta... a l'argument!



— I ara que som aquí què farem, Ramonet?
 — El recharé un poema,
 — (Sempre m'ho havia semblat que aquest noi era un ximple).

Pasqua

L'ENRIC estava desesperat. El seu principal, en un moment d'exaltació, li havia dit quatre paraules molestes per la seva dignitat i ell, no podent-se contenir, li arribà a la cara. Total: una llauna (con deia ell) entre cap i coll, i un pervindre més negre que un pecat. I lo més gros és que l'endemà era Pasqua, i que l'Enric, sense medis ni humor, tenia que sortir « a fora » amb la Maria (la xicoteta oficial) i la seva mamà.

Result, emperò, a jugar-se el tot per tot, s'encaminà a casa de la seva promesa, alegant una excusa per quedar-se a casa l'endemà.

Però, l'home proposa... i la dona disposa, i, vulgues que no, l'Enric degué transigir i acceptar l'encàrrec de comprar la mona, la tradicional mona de Pasqua, per lo que es feia tota la festa.

I el Calvari de l'Enric començà, i passà per dotze dolceries que, com tantes altres estacions, hi havia des de casa la Maria fins al seu domicili. En elles, per quedar bé, deuria haver-se gastat unes quinze pessetes, i el pobre Enric sols comptava amb *set rals!!* per tota la festa.

Decidit a no comparèixer l'endemà, s'adormí santament. I a les vuit del matí — gairebé a trenc d'alba, hauria dit ell — la Maria i sa mare trucaven a la porta de l'Enric.

— Però...!

— Apa! Aixeca't i anem.

— És que...

— Bah, bah! romancer. Lleva't, gandul.

— Mira, Maria, és que jo... saps?... no tinc prous quartos i no he pogut comprar res...

— Bé, home; per això rai... — féu la futura sogra — jo duré la mona i tu hi poses els ous...

P. II, III

El ferit de la guerra

EN James 'Thas Phomen, un dels més refinats *gentlemans* de Londres, va haver d'anar al front, durant la gran guerra, on es comportà com un heroi. A la batalla d'Iprés, un obús va alcançar-lo amb tan mala fortuna que se li endugué el peu dret. Mes com que En James 'Thas Phomen era milionari, un cop de retorn a la City trobà aviat un dels més renomats ortopèdics que li féu un peu de goma amb el que, al cap d'un curt aprenentatge, pogué tornar, no sols a caminar com abans, sinó fins muntar a cavall, córrer i jugar a futbol.

En James 'Thas Phomen, així que es va acabar el conflicte europeu, es va trobar amb una notícia força agradosa. Les accions d'una companyia naviera en que tenia empleat quasi tot el seu capital havien pujat d'una manera fabulosa, de tal faisó que la renda li permetia derrotxar tot lo que li vingués en gana.

I començà a fer el boig. Automòbils, cavalls de curses, senyores guapes, tot ho gastava de lo millor. Tant, que aconseguí fer la seva amant oficial a una cèlebre bailarina escocessa, d'una formosura poc corrent.

Una tarda, mentre aquesta estava prenent el té en un dels més luxosos restaurants de Piccadilly, en companyia d'altres amigues, una l'interrogà:

— I t'agrada En James?

— Molt!

— Sembla mentida! Si només té un peu!

Una de les companyes, en entendre això, cregué que es tractava d'una altra cosa, i respongué:

— Un peu? Déu n'hi doret! El meu Jhon amb prou feines té tres pugades!

KIM HETT

El cap verd

Al taller tothom ho deia que la Flora acabaria malament. Només pensava en pintar-se, en ensenyar un garrot de cames magnífic de que era posseïdora, i en anar al cine en sortir del treball, on cada dia trobava un xicot diferent.

Aquestes coses, per lo regular, comencen al «Xalet» i acaben a cà la llevadora. I així fou. Un jorn, la Flora s'acomiadà per tornar, i al cap de pocs dies, una companya ja la veié amb un xicot tot elegant, habillada de seda i calçada amb unes sabates de dotze duros.

Ja pot imaginar-se el llegidor que aquella tarda, al taller, només es va parlar de la Flora. Que si això, que si allò, que si jo ja ho deia, que si ja l'havien vist un dia que sortia no sé d'on, en fi, cadascuna hi posà la seva. Fins que l'encarregada, com volguent epilogar aquella sèrie de xafareries, es decidí a posar aquest únic comentari:

— Mare de Déu! Sembla mentida que enraonea tant, total per un cap verd!

Llavors, una aprenenteta que no tindria més enllà de catorze anys i que fins aquell moment no havia dit res, es quedà mirant maliciosament a tothom, i digué:

— Sí, sí! És un cap verd, però un cap verd que farà madurar el de molts xicots!

ARK ABOT

L'amant fidel

FEIA quatre mesos que En Gabriel i l'Ernestina vivien amistançats i encara la seva il·legítima unió no s'havia vist torbada per cap disgust ni cap contratemps. Tenien tots els quartos que necessitaven, gaudien d'una bona salut i encara no els avorria el teatre, el cine, els toros ni les curses de cavalls.

Mes un jorn, En Gabriel començà a devenir melancòlic. Duraria sempre aquella felicitat? Ell temia que no. Dubtava i es capficava. Fins que l'Ernestina, veient-lo tot concirós, no pogué menys que interrogar-lo.

— Què tens, reiet? Que no et trobes bé?

— Sí!

— I doncs, què fas tan capficat?

— Res...

— Tu m'amagues quelcom.

En Gabriel es decidí:

— No sé... Tinc una por estranya... Com si preveies que tu havies de deixar-me un dia per algun altre amic que tingui més diners.

L'Ernestina l'abraçà carinyosament.

— I ara, Gabrielet! Sembla mentida que diguis això! Jo, deixar-te per un altre amant? De cap manera! Series el primer amb qui ho faria!

R. OQUEROL



— Senyoreta, hi ha el carboner!
— Digues que avul ja no pago més factures. Estic revoltada, noia.

Inútil tot. Ni perfums ni licors afrodisíacs la podien fer sortir de la seva immobilitat, en quan es posava en la posició inversa a la perpendicular.

Decidit, un dia — el que feia tretze dels de desengany — li espetà la pregunta:

— Escolta; què n'has fet d'aquell « motoret » que tenies aquells dies? Per què aquí, en aquest piset que convida a l'amor, no et bellugues?

— Ai, ai! — féu la Mercè amb naturalitat — perquè aquí no hi han bestioles que em piquin!...

A. MILS

El fill dels fres pares

ENCARA està fresc en la memòria de tots els que segueixen els fets diversos dels grans rotatius, el record del terrible atropell de que fou objecte la Caterina Rosell, un vespre que caminava per la Diagonal sortint del taller on es passava tot el dia fent vora foradada.

En arribar a la cantonada que forma la dita via amb el carrer de Casanoves, tres sàtirs, que foren després detinguts per la policia, es llençaren damunt d'ella i la feren objecte, un a un, dels més horripilants ultratges que es poden fer a una noia. De resultes d'aquells fets, la Caterina restà embaraçada i nomenà un advocat que sostingués al judici l'acusació privada i reclamés l'indemnització a que tenia dret.

Els tres acusats, que es deien, respectivament,

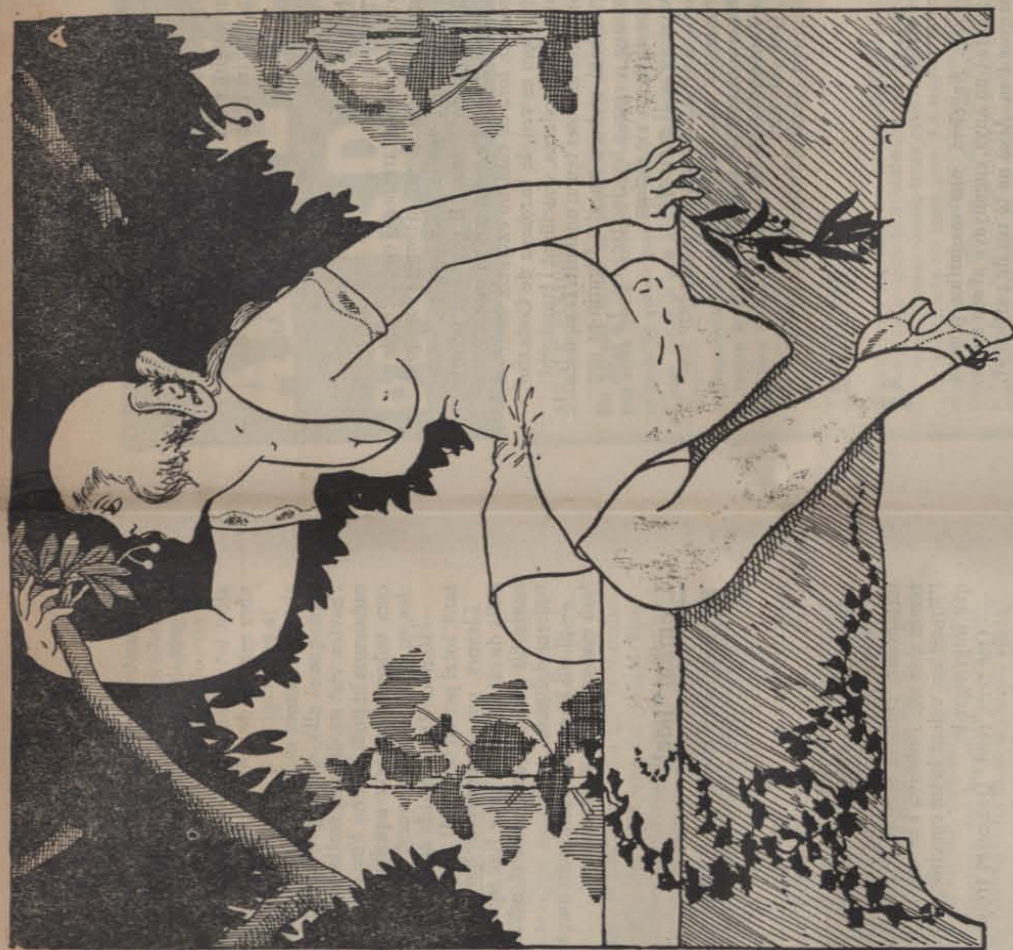
Aquell motoret...

L'EUDALDO no comprenia perquè la Mercè, aquella moxa que al sortir de la Bohèmia tant pler li causà en l'entrevista que tingueren a cà'n Prim, havia devingut tament freda que era impossible treure'n partit.



L'ISTIU A MUNTANYA

QUAN, carretera enllà, o al revolt d'algun corriol, sorprenen una d'aquelles donasses, que són fruit temporal de pagèsia, feintant pel camp, sota el sol abruzzador de l'estiu, un incert perfil d'home feroç i sense barba i sense detalle de revolucions epilèptiques damunt les galtes, d'aura adés i retor, ament turbiau en el porxo umbriol, de filia aferrissada en l'ample ària del carro de trèg... Tot en volantes és força i vi for i pittura de vida, com si la sang no vos capigués dins les venes i carqués les botarades amfores d'aquella pugesia uberrima i forta de carns per desbordar-s'hi en un canic suprem de caucata esbojarrada...



L'ISTIU A LA TORRE

OLOR de gessamina, flaire abracadora de tarongera en fruit, regal beg viu de ventidor encantat, això és l'istiu a la torre, quan aquesta torre és restole que guarda enclotat la preuada joia que haureu totat per als moments supremes en que voleu sentir vos «l'ora de la vida». Quina amilada d'instint té l'istiu: la d'instintina torrada! Ella és el secret restor que vos fa passar tota la llarga setmana, del dilluns al divendres, en una esperança d'instint d'instint i un otre el disabte — el sant disabte — en una blaver lúdible d'apocari, de gòtia, que vos fa correr adoberat vers el recoment insoupliat en vos hi espera ella — ella. — en una promesa ciera de pliar i de felicitat. I ella vos rep enjovassada, inexperta, encavallada en l'ampio mur, copant tota el brancam allendat, la dolça suavitat de les onces cieres, fortes com els seus plis, templadores com les seves galtonas, on en arribar trobau també, en un dolç instint xuada adé, aquella dolçor que ella cercava en els carnisat de l'otro gonzadís, encavallada sobre el mur...

Patau, Gombau i Gimbernau, restaren aclaparats quan el jutge, que era un home d'ordre, els comunicà la responsabilitat de la paternitat que pesava damunt d'ells.

— Jo no sóc el pare — digué En Patau — N'estic segur. L'emoció, sap? em va impedir que dar com un home, m'entén? que és la meua costum en aquests casos.
— Jo tampoc — respongué En Gombau — Jo, de resultes d'una reliscada que vaig tenir de jovent, sóc xorc, completament xorc...
— I jo, menys! — afirmà En Gimbernau — En casos de compromís com aquests, jo prenc sempre les meves precaucions, comprén?



L'ASBA

L'ISTIU A CIUTAT

TAMBEU je el seu encant, l'istiu a ciutat. L'istiu ciutat és l'istiu del ciutat. Per ella ritmils estiuig comença el dilluns i acaba el divendres. Sol la família a tor i el fillor com un auctell Com un auctell de rambla, és clar, amb ribot pates hollit amb les ales mig calades, però, sol Lillur! Sense traves familiars que pug entremuntar camés! Els dinars al «Sport», els sopars a l'«Iden», les fugides de nit cap al «Nigra», el pré, a la multitud, encorant per la cintura l'auctell de pas que li atorga l'istiu, el ca, el carrer Muntaner i exca: la discretia porta del «moblat», qu: s'obra i es turca en acobiteria delliciosament ciutatiana!

— Una pregunta — digué llavors un altre advocat defensor —. Havia anteriorment tingut la perjudicada... intimitats amb algú?

— Oh! — respongué llavors la Caterina —. Tenia un amic, amb qui anàvem quasi tots els diumenges al « Xalet », com la majoria de les que es diuen noies honrades...

K. B. ALLET

Un vell sàtir

PER la Rambla passeja totes les tardes, de cinc a set, un senyor d'uns seixanta anys, molt ben vestit, pulcre, afaitat del matí, amb una rosa al trauc i un gros cigar a la boca, contemplant sempre àvidament les noietaes que passen sota els arbres.

Home que en la seva joventut i en la seva maduresa gastà una fortuna a darrera les dones, ama encara, avui que, arruïnat per l'edat i els abusos, ja ha fet atots, menjar-se-les amb els ulls, escutar els encisos de les cu xes torneixades, de les anques rodones i dels matonets bellugadissos.

L'altre capvespre trobà una xicoteta amb tot l'as-

pecte de femella fàcil, a qui no pogué més que acostar-s'hi.

— I què n'ets de bonica! — li digué —. Si t'hagués jo atrapat vint anys enrera!

La noia es girà i se'l quedà mirant, indignada:

— I ara! Sàtir! Llavors, jo tenia dos anys!

R. I. ALLA

El dubte

EL jove baró de Costarronega, casat des de fa mig any, segueix essent tan tronera com quan era solter. Sort que la seva muller, l'encisadora Merceneta de Romeu, li perdona, perquè sap que, malgrat tot, l'estima molt i que alguna nit de brometa fora de casa no exclueix ésser un bon marit. Com es veu, la baronesa de Costarronega és una dona moderna, conciliant i transigent.

Ara, que totes les coses tenen un límit. D'aquesta llibertat, el baró n'abusa un xic. Figurin-se que dijous tornava a casa a les cinc tocadetes. La seva Merceneta estava un xic seriosa.

— D'on vénis? — li preguntà.

— Oh! Ja veuràs... Sortint del Liceu hem anat a menjar musclos a la Barceloneta...

La baronesa va arrugar el front.

— De manera que hem, eh?

— Sí... Què vols dir?

— Que aquest plural el trobo molt singular...

K. AST ANY

En el telèfon

LA senyora Angeleta, una magnífica *jamona* de trenta-i-un anys, enganyava al seu marit, el senyor Pau. Això no té res de particular, puix ja és sabut que fregir-li a l'espòs, sobretot quan té vint anys més que la senyora, és moneda corrent.

L'amant de la senyora Angeleta era el tenedor de llibres de la casa de comerç que posseïa el senyor Pau, dedicada al negoci de fabricació i venda de fideus fins. Això tampoc té res de particular, puix ja és sabut que són molts els tenedors de llibres que adornen el cap dels principals llurs.

No cal dir que per donar lliure curs als seus ardents desitjos, els dos amants aprofitaven totes les ocasions. Un dia d'estiu, la senyora Angeleta, que es veu sentia molta xafagor, s'acostà al tenedor de llibres amb un posat inequívoc de senyora que té ganes de gresca.

— On és ell? — interrogà el xicot, que volia estar sempre segur de que don Pau no vindria a interrompre aquella agradable tasca.

— Està telefonant! — digué la senyora Angeleta —. Si t'afanyes, tenim temps!

BIT LLETA



— Gràcies a Déu que m'han fet un deshabilé de bon gust! Almenys així una pot rebre les visites amb certa decència.

ALVOLTANT DEL BRASER



ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns envien propis d'ésser contats a les velles xarroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de «deu peles», cobrables en la nostra Administració, o per giro postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpiti!

Tant se valia

PER certes conveniències d'herència, En Lluïset es va casar amb la Madaleneta, la seva cosina, quan aquesta només tenia catorze anys.

La Madaleneta no tenia pare. La senyora Munda, sa mare, abans del casament, tingué una conversa amb En Lluïset. Era tan dèbila i tan poca cosa la pobra nena, i, sobretot, tan innocent, que per a no ocasionar un trasbals en la seva naturalesa, creia indispensable que En Lluïset refrenés els seus desitjos carnals, almenys fins un any després de celebrada la cerimònia matrimonial.

En Lluïset, no de gaire bona gana, accedí, puix hi havien interessos de família molt importants. Tingué lloc el matrimoni, i, naturalment, En Lluïset va complir lo promès.

A la Madaleneta, que pel que es veurà més endavant, no era tan fava com sa mare es pensava, li estranyà que el seu marit es contentés cada nit amb depositar-li un cast petó al front. Mes, veu's aquí que un jorn que li estava raspallant l'americana, caigué a terra una llibreta de gastos que portava ell sempre, com persona ben administrada que era. Obri la llibreta i trobà repetits cops la següent anotació: «Neteja del puny del bastó, 10 pessetes.»

Plena de curiositat, la Madaleneta no pogué retenir-se d'interrogar al seu marit. Aquest, davant d'aquella pregunta, no es pogué contenir, i en un tres i no res ensenyà a la seva muller amb quina facilitat una dona podia netejar el puny del bastó al seu espòs...

— Escolta — li digué després la Madaleneta —. I d'això te'n feies dos duros?

— I més, a vegades!

— Que és estrany!

— Perquè?

— Perquè a l'estiu, quan anàvem a Camprodon, jo li netejava molts cops el puny del bastó al mossò de les mules, i mai em va donar ni un cèntim.

M. ASELL



El secret del senyor Prats

QUARANTA anys, ni un dia més, ni un dia menys, feia que el matrimoni Prats explotava aquell estanc de barriada. Quaranta anys, durant els quals el matrimoni no havia tingut ni un jorn de descans, sempre lligats als caliquenyos, al paper segellat i a les paquetilles de cinquanta. Mes el dia que es complien els vuit lustres, el senyor Prats va fer balanç general i va comprovar que era possidor de cinquanta mil duros.

— I si ens retiréssim del negoci? — consultà a la seva muller. — Tenim per viure, podem comprar-nos una torreta, un auto, una pianola, i disfrutar encara els deu o dotze anys que poden queda -nos en aquesta vida...

— Tens raó! Ja hem treballat prou!

Hi ha que convenir que s'ho tenien guanyat. Ell estava empleat a l'estanc des dels dotze anys, i ella havia entrat de minyona als catorze. Als vint-i-dos, els seus principals, propietaris de l'establiment, els hi havien venut la botiga a plassos. Ja era hora de poguer-se retirar, que caram!

En quinze dies, sortí un comprador a qui cediren el negoci, i al cap de dos mesos, el matrimoni Prats vivia en una magnífica casa, a prop del Tibidabo...

I, veu's aquí que el nou propietari de l'estanc, que comptava realitzar-li una fortuneta, es trobà defraudat. Allò no donava l'o que s'havia pensat, d'acord amb els llibres de comptabilitat de la botiga que li havien mostrat el senyor Prats i la seva senyora. I com que sabia que aquests eren incapaços d'enredar-lo, una tarda se'n anà a veure'ls.

Després de's saludos de rúbrica, el nou propietari es decidí a exposar clarament l'objecte de la seva visita.

— Sap que el negoci no dona lo que jo em pensava? Tal volta és que jo no sé tractar a la clientela...

El senyor Prats, amb el seu somriure de botiguer fi, se'l quedà mirant.

— Ah! Ja comprenc. Vostè no fa res per a cridar l'atenció del públic. Ja li explicaré, ja...

— Digui...

— Miri: la meua senyora i jo vàrem acreditar les paquetilles de cinquanta...

— Ah, sí! I com?

— Molt senzillament. Ja veu vostè que la meua senyora, de jove, havia d'ésser una muller encisadora, no?

— En efecte...

— Doncs, ja ho té explicat. Les paquetilles de cinquanta, les teniem sempre a sota del mostrador. Naturalment, quan venia un client i en demanava una, la meua dona s'havia d'ajupir per agafar-la... I com que duia un escot bastant pronunciat, no cal dir que el client podia recrear la vista, i, per iniciar la repetició deia: Miri, sap què pot fer? dongui-me'n una altra. Doble venta, doble benefici!

El nou propietari de l'estanc, convençut per aquella explicació, donà les gràcies i se n'anà. I deu anys més tard ja traspassava l'estanc i se n'anava a viure a una magnífica torre, a Sitges.

Quan el matrimoni Prats ho sapigué, cregueren oportú anar a fer-li una visita. I, en efecte, un matí compareixien tots dos a Sitges, on foren rebuts amb la més gran alegria.

— Vaja — digué el senyor Prats —, veig que vostès van treure partit de la recepta.

— Oh! — digué l'ex-estancer —, Jo vaig fer més que vostès! Jo, a més d'acreditar les paquetilles de cinquanta, vaig acreditar els «Maria-Guerreros» de deu rals!

— Ah!

— Sí, senyor. Vostè ja veu que la meua senyora és una dona bastant atractiva...

— En efecte...

— Doncs, bé. Els «Maria-Guerreros» de deu rals, els teniem al prestatge de dalt. I cada vegada que venia un client, és clar, la meua senyora s'havia d'enfil·lar per una escaleta. Naturalment, el client, a la vista d'aquell panorama, encenia l'havà i deia: Miri, dongui-me'n un altre, que veig que surten molt bons...

— Caram! Vostè ha centuplicat el meu truc... — digué el senyor Prats.

La muller de l'ex-estancer, que fins llavors havia permanescut silenciosa intervingué:

— El comerç, senyor Prats, no té entranyes. Perquè té de pensar que jo, per acreditar més els «Maria Guerreros» de deu rals, anava sempre sense calces!

MARCEL TERRA



L'embut

EN Rafel i la Laieta, casats de poc, arribaren aquella nit a l'Hostal de la Guatlà, situat, com tothom sap, a l'entrada del poble de Vallnegre.

El confort de l'hostal no era, precisament, digne d'un hotel de primer ordre. Amb prou feines pogueren arreglar-los-hi una cambra on mancaven dos o tres utensilis indispensables. Un d'ells, era el vas de nit.

— Miri — digué l'hostaler —, no en tenim cap. El darrer que ens quedava ens el va trencar un alemany borratxo que viatjava maquinetes d'afaitar. Ja veuré si els hi trobo algun recipient que pugui substituir-lo...

Passà més de mitja hora, i per fi l'hostaler comparegué amb una ampolla, de broc bastant gros...

— Em penso — digué — que amb això podran fer el fet.

— Està bé, està bé — va respondre En Rafel.

Mes la Laieta no semblava compartir la conformitat del seu marit. El mirava fit a fit, vermella com un

pebrot, volguent-li fer comprendre algo que sens dubte es donava vergonya de confessar.

— Què vols? — preguntà En Rafel.

— Res — va respondre la Laieta —, Ja t'ho diré quan estem sols.

Un cop l'hostaler va ésser fora, la Laieta parlà un moment a l'orella d'En Rafel. Aquest va somriure, i, pocs minuts després, sortí de l'habitació i se n'anà a trobar a l'amo de l'establiment.

— Escolti — li digué —, aquella ampolla, per mi, ja va bé, sap...?

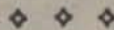
— Sí, senyor. Però...

— La Laieta, la meua dona, comprén...?

— No. Què vol dir?

— Que per ella, necessitaria que ens fes el favor de dur-nos un embut...

F. ABAT ENDRE



Per no parlar

EN Joanet i la Pauleta eren dos casats de nou que vivien en una caseta de planta baixa i primer pis de Sant Martí. Com que eren més porucs que un guarda sense arma, no anaven mai a dormir que no ho tinguessin tot tancat i barrat. Mes lo que els hi feia major por era tancar la porta del carrer, per quina raó s'ho partien, i un dia la tancava un i un dia l'altre.

Un vespre, no sabem perquè, se'n descuidaren, i quan ja eren al llit, ell preguntà a la Pauleta:

— Ja has tancat la porta del carrer?

— No, I tu?

— Jo, no. Ja saps que no em tocava pas avui!

— Doncs, encara serà oberta.

— Au, doncs, arregla't una mica i ves-hil!

— Ai — rondinà ella — ara em tinc de llevar? Ves-hi tu, que demà ja tancaré jo!

— No, no, que avui et toca a tu!

Ella tenia poques ganes de llevar-se i començà a fugir d'estudi. Mes, veient que el seu marit no estava per romansos, li digué:

— Saps què podem fer? Mira, ens posarem a dormir i el primer dels dos que parli, aquell haurà de tancar la porta.

En Joanet, que sabia lo xerraire que era la seva dona, va pensar que era molt fàcil guanyar l'aposta, i acceptà.

Mes, heu's aquí que el dimoni, que tot ho enreda i tot ho complica, feu que pocs moments després entrés a la casa el Tomaso, un borratxo que vivia a la planta baixa de la mateixa i que amb la turca que portava s'equivocà i pujà al primer pis.

Quasi sense donar-se'n compte, l'home es despullà, es ficà al llit... i topà amb el cos tebi i atraient de la Pauleta. I, pensant, en la seva ubriaguesa, que aquella dona estava allí per ell, no dubtà un moment i començà a fer feina. En Joanet es donà compte del què passava i, veient que la seva muller no protestava, exclamà indignat:

I ara, noia! Què fas?

Mes la Pauleta, a qui, pel que es veu, no li anava del tot malament aquella impensada aventura, es girà i digué, amb veu fosca i tremolosa al seu marit:

— Joa...net... tanca...ca la... porta... que tu has enrao...nat primer!

EN SORRA

Conte premiat del número passat:

Les cames de l'Elena



Diu la *sesuda Vanguardia* en una de les seves planes d'anunci:

« Muchacha obediente se ofrece para servir a señor solo. »

Es a dir, que és obedient, eh? Vaja, ja veiem de què es tracta. ¡Es una criada para todo!

Aquesta és de *El Diluvio*, aquell diari heterogeni que hi ha al carrer d'Escudillers Blancs:

« Portero robusto, se desea. »

Serà pel F. C. Barcelona?

Anunci que hi ha en una botiga de robes de la dreta de l'aixample:

« La elegancia chic ».

D'això se'n diu imaginació!

En Bernard, l'incommensurable Bernard, quin eixerit llapis ha alegrat tants i tants cops les alegres xirinolesques del nostre eixerit setmanari, celebrà, del 10 al 23 del corrent, una exposició dels seus dibuixos a « La Pinacoteca », Corts, 644.

Celebrem la nova, puix ja és sabut que l'ofici de dibuixant és molt *exposat*.

El Diluvio, a tota plana publicava l'altre dia en la capçalera de la secció madrilenya, el titular següent:

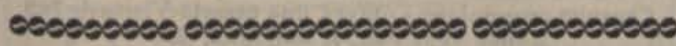
« Se autoriza la publicación de las cuentas presentadas al Directorio por los señores Romanones y Melquiades Alvarez. »

¿Las cuentas? Seran les del gran capità?

Rebem la següent gasetilla suplicada, que ens apresurem a publicar:

« Aclarant la xafarderia publicada al darrer número de LA TUMES, devem dir-li que l'antic carrer de París, de la barriada de Sant Gervasi, on està instal·lat aquell discret refugi de parelletes acaramelades, es diu actualment carrer d'En Manel Angelon, com haurien comprovat vostès mateixos si haguessin consultat la « Guia Triunfos », la més completa i pràctica de Barcelona, que es ven a tots els quioscs al preu de cinquanta cèntims. »

L'aclaració està molt bé, però, no troben que també el nostre comunicant és un fresc de fer-nos publicar el reclam de la seva guia sense pagar un cèntim?



De la vida alegre

L'elenco de l'«Edén Concert» ha rebut un formidable reforç. Es tracta d'un ballari francès que es diu M. Natta, que és la nata i flor de la gent que es guanya la vida amb la suor dels seus peus.

Ara han estrenat *Tarari... Catapum!*... que, segons resa

el cartell, és la revista del dia i de la nit. La setmana que ve en parlarem amb catxassa.

A cà'n «Pompeya» la Soviet, la Elofrach, la Zoe i la Dorita continuen mantenint en l'aire el pavelló de Nandulandia, i qui diu el pavelló diu una altra cosa. Per postres, donen *Barcinograf*, una revista molt caia que distreu al públic.

Se'n recorden de la Nacarina, aquella xicota que lluia un garrot de braç com la botifarra catalana? Ara és a l'«Apolo Concert», on talla el bacallà en companyia de l'Araucana, de la Carme de Granada, l'Estrella Mexicana i la Pura Negri, que canta aires regionals d'aquells que no encostipen.

Al «Novelty» tenen a la Marguerida Rubio, la Fernandita del Valle, la Mary Sanz i la Portañita. El senyor Serrano, cada dia més trempat, des de que ha alçat un pis al local.

Un xic més amunt, o sigui a l'establiment del senyor Pepet, hi ha un pomell de xicotes que el «Royal» sembla una sucursal del Paradís de Mahoma. La capitana d'aquell regiment de noies maques és la Marietina, una artistassa que val un Perú. A més, tenen a la Lolita Pinet, la Natí d'Indostan i la Leo Pons.



—Encara diuen de fer seguir carrera a les noies? S'apiguessin lo pesat que resulta!



— Ai, no sé què ho fa, però «no fins pit» per aquestes coses!...

La Pilar Alemany fa d'estrelleta del «Monte-Carlo», on, a més, fan boxe. Lluiten la Perlita, la Morucha, la Romén i la Mendoza.

I al «Folies Bergère» han estrenat la *Pandereta Universal*, nova revista, on tots els artistes es llueixen i distreuen al públic.

EL COSINET SUSTITUT



LA *Virgen Capilana*, pobreta, ha durat menys que si hagués entrat al «Xalet». Llàstima de propaganda i llàstima de trajos! Què volen fer-li! I tot, per no sapiguer saltar una barrera!

En canvi, a l'«Espanyol» ha triomfat *El pecat de la carn*, que, com sap tothom, és un pecat que tira molt, sobretot si és de senyora, i, un xic més amunt, la colla del «Talia» ha tingut un èxit amb *El crimen de un detective*, drama en quatre actes, que fa posar els pèls de punta.

Al «Còmic», el simpàtic Narcisín va fent amb les seves entremaliadures, i al «Barcelona» la companyia d'En Puga tira de repertori de la Porta del Sol.

Bric a Brac, segons ens diuen, es va sostenint. Ja és

molt, perquè ara no som als temps de la guerra gran i a la gent li ve molt costa amunt gastar-se deu peles de butaca.

La Merceneta Serós segueix obtenint cada nit èxits sorollosos a «Eldorado». Ara, a més d'ella, tenen al trepador Néstor Lopes, que fa de mico i espanta a les nenes de les llotges. No tingueu por, simpàtiques damisel·les, que no és tan mico com sembla!

L'«Apolo» fa ple cada nit amb l'«I. K...!» i les ombres en relleu. En Sugranyes ja té compte corrent al Banc d'Espanya i es vol comprar una torreta amb pianola, canari i gramofon.

I al «Poli» es va estrenar divendres *La Sandunga*, d'En Lluís de Vargas, una coseta que està molt bé i que fa riure molt.

Prou per avui.

EL NEBOT TAFANER

CORREU SECRET

K. Gat. Què vol que li diem?, no li veiem la gràcia. — *Laura Brunet.* Laureta, vostè ens farà tirar pel mal camí. L'article de la setmana passada va costar deu peles al nostre director, que va tenir necessitat de cridar als bombers. Vagi enviant, que aquí tot lo seu ens ho empassem com bresques. — *Mary Ner.* Procurarem enquistar-li. — *Ark Heta.* Està molt bé i serà publicat. — *Baty Bull.* És més dolent que una purga. — *K. Alma.* La xafarderia l'aprofitem. Els versos no van ni amb Carabaña. — *Saldoni.* Ah! Vostè per aquí? Encantat de veure'l, vatuanell! Ara que, un altre cop, enviïn's coses més noves, perquè el conte de *l'alfilerero* el saben fins a la Vall d'Aran. — *K. Pot.* No en sabem d'altra.

ORQUESTINA JAZZ - BAND ROHOS - SKA

PER CONTRACTES:

S. Durán, Mares, 30, 3. - 2.

BARCELONA

GRAN SALÓ DE BALL El més elegant i
concorregut: : : :
La Bohemia Modernista GRANS BALLS
TOTES LES FESTES

LA SENYORETA QUE VULGUI ESTUDIAR PER
ARTISTA DEL CUPLET, HA DE VISITAR
L'ESTUDI

CATALONIA — Asalto, 56, entlo.

CLÍNICA DERMO-UROLÓGICA

Veneri - Sífilis Tractaments ràpids i moderns
Consulta especial per a obrers, una pesseta - Visita de 7a9
Ronda Sant Pau, 7, entressol, 2.^a

AQUEST NÚMERO HA PASSAT

PER LA CENSURA MILITAR

AVIAT

El Cuento Galante

Nova casa de gomes higieniques
LA CORONA

COMTE DEL ASALTO 95

Preiosissims e higienics estutsos LA CORONA presentats en forma de cigarret egipci - Des de 9'25 1'50 - ACORASSATS PER A NO NAUFRAGAR a 2, 3 i 5 ptes. Tenim de tot i per a tots!

SULFURETO CABALLERO

Producte patentat contra la BARRA (ronya). Sense danys fa desaparèixer la BARRA en 10 minuts. Descobriu sempre de les imitacions. COMTE DE L'ASALTO, 86. - BARCELONA
 i Centres d'Espeficiés.

NID D'OR

Teléfono 5225 A.

Meublé - Gran Confort
 Calefacción Central
 Baños en cada habitación
 Servicio de carruajes

EL CUPIDO

COMES HIGIENIQUES

Calle UN RAL I n'estalviatou MIL

POSADA DE LA VEGA

Espléndidas habitaciones - Preus reduïts
 Sant Olegari, 17 - BARCELONA

G. ALOMAR

VIES URINARIES. Curació ràpida i segura, mitjansent aparell especial. Aribau, 5, de 12 a 3 i de 5 a 7. Festius: de 10 a 12. - Econòmica: Unió, 20, de 7 a 9. - Barcelona.

MAISON MEUBLÉE | Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Carrer de Barbará, 27
 Ascensor

(VERDURA)

Plaça de Santa Madrona, 8
 Davant el Banc d'Espanya

GRAN CONFORT - SALETES DE BANY - Telefon privat
 Habitacions a 5 pessetes

ACADEMIA BLAT

BARBARÁ, 23, 2.º, 1.º

— Maestro BRULL —

Letras de BLAT, BEUT y
 CLAVARIUS

Posada SAN ANTONIO COMTE DEL ASALTO, 69

HABITACIONES REFINADAS, HIGIENIQUES I ESPAIOSAS
 QUARTOS DE BANY - TRES ENTRADES RESERVADAS DES DE
 2 A 10 PESSETES

**PERFUMERIA
 ASTRA**

Venda a granel, a litres i a pès
 - Un tres cents per cent d'economia. Especialtat en mitjans de seda. - 73, COMTE DEL ASALTO, 73

SIFILIS CURA RADICAL

Hospital, 4, prl. De 11 a 1 i de 6 a 9

Dissabtes, Inyecciones de
 606 i 914 a 6 pessetes.

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías génito-uritarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las tan conocidas

Grajas Rusas Rovisoff

cuyos resultados se notan a las primeras tomas.

Casa Sagaló, Ronda las Flores, 14-Barcelona

No val a badar!...

La **Mundial**

Repallter, 6
 BARCELONA

Q Uibada ensopega. Sapigheu nadar i guardar la roba. Abans d'entrar al bany passeu per LA MUNDIAL a comprar un salvavidas per a no anar a fons. Casa de curació pels qu'hagin ensopegat-Lavajtes per a després del bany - Polvos per a matar les cabres de dotze potes.

Deportes

Revista gráfica

d'esports

LA MASCOTA

Primera casa venedora d'impermeables pel NANDU. Son irrompibles.

També tenim polvos per matar aquells animallets que s'agafen a conseqüència dels altres POLVOS a 0'50 la capsa.

1, Sant Ramon, 1-BARCELONA



— Ves amb compte amb el teu promès, que és un fresc i un estripa-qüentos!
— Doncs a mi no me l'estriparà!